

etti. Sadrazam Hurşid Paşa'nın Sırp isyanını bastırması İstanbul'da büyük sevinç meydana getirdi. II. Mahmud, sadrazamın İstanbul'a dönüşünün büyük bir merasimle karşılanmasını emretti. Dâvud Paşa sahrasında devlet ileri gelenleri tarafından karşılanan Hurşid Paşa kumandasındaki ordu büyük tezahürat arasında İstanbul'a girdi (16 Ocak 1814). Hurşid Paşa ve diğer kumandanlar padişah tarafından taltif edildiler.

İstanbul'a geldikten sonra Rus harbinin yol açtığı yaraları sarmak için islahata devam etmek isteyen Hurşid Paşa merkezde ve taşrada ortaya çıkan zorbarların tepkileriyle karşılaştı. Daha önce bu zorbarlarla mücadele etmek üzere mülki ve askerî yetkililere tanınan hakların kötüye kullanılması yüzünden ülkede tam bir kanunsuzluk hâkimdi. Bazı yöneticiler, haklı veya haksız pek çok kimseyi yargılamadan idam etmekten çekinmiyordu. Hurşid Paşa, öncelikle bu tür kanunsuz davranışlarla mücadele etmek zorunda kaldı. Bu sırada yeniçeri ağasının bazı küçük rütbeli subayları yargılamadan idam ettirmesi yeniçerilerin ayaklanmasına sebep olmuştu. Hurşid Paşa da II. Mahmud'un bu ocağı kaldırmak istediğini bildiğinden bu olayı vesile ederek Topçu ve Humbaracı ocaklarının yardımıyla Yeniçeri Ocağı'nın üzerine yürümek istedi. Fakat Yeniçeri Ocağı'na dayanarak çeşitli yolsuzluklara karışan ve padişahı da tesiri altında bulunduran Hâlet Efendi buna engel oldu. İsyancılar Yeniçeri Ağası Mehmed Ağa'yı katlettiler; bu arada olayları bastırmak için olağan üstü gayret sarfeden Hurşid Paşa, muhtemelen Hâlet Efendi'nin telkinleri sonucu olaylar karşısında pasif kalmakla suçlanarak sadâretten azledildi (20 Rebülâhîr 1230/1 Nisan 1815). Böylece toplam iki yıl altı ay yirmi yedi gün süren sadrazamlığı sona ermiş oldu.

Tekirdağ'da ikamete memur edilen Hurşid Paşa affedildikten sonra Bosna, Selânik, Anadolu ve Halep valiliklerine getirildi (1817). Bu görevde iken Mora'da Tepedelenli Ali Paşa isyanı patlak verdiğinden Mora valiliğine tayin edildi (1819). Bölgedeki bütün mülki ve askerî yöneticiler Tepedelenli'yi yakalamakla görevlendirildiğinden bunlara kumanda etmek üzere Hurşid Paşa'ya Rumeli seraskerliği görevi de verildi. Halep'ten Mora'ya gelen Hurşid Paşa, ailesini ve bir miktar askerle kethüdâsını eyalet merkezi Trablîçe'de bırakarak Tepedelenli'nin bulunduğu Yanya'ya gitti. Çok iyi tahkim edilmiş

olan Yanya Kalesi'ni kuşattı. Uzun süren muhasara sırasında Mora'daki Rumlar da ayaklandılar. Hurşid Paşa kuvvetlerinin bir kısmını Mora'ya gönderdi. Mora isyanı, kısa zamanda Tepedelenli hadisesinden daha tehlikeli bir hal aldığından Seyyid Ali Paşa müstakil olarak Mora seraskerliğine tayin edildi. Bu tayinden hoşlanmayan Hurşid Paşa, Seyyid Ali Paşa'nın yardım isteklerini geri çevirdiği gibi onu devlet nazarında başarısız gösterecek teşebbüslerden bile çekinmedi.

Hurşid Ahmed Paşa'nın İstanbul'daki kapı kethüdâsı aynı zamanda Hâlet Efendi'nin mühürdarı olan Said Mehmed Efendi idi. Hâlet Efendi, Hurşid Paşa'nın sadâretten azlinde rol oynamış olmakla birlikte onu bütünüyle gözden çıkarmayarak kendi etkisi altına aldı; paşa da onun direktifleriyle hareket etmeye başladı. Hurşid Paşa, Yanya kuşatmasının uzaması üzerine kale içine casuslar göndererek içeridekileri çeşitli vaatlerle elde etti. Kalelden kaçanlara rütbe, hil'at ve atıyyeler dağıttığı için Tepedelenli'nin etrafındaki asker sayısı kırk elli kişiye kadar düştü. Kaleye hücum edildiği takdirde Tepedelenli'nin cephaneliği havaya uçurabileceği tehlikesine karşı Hurşid Paşa teslim olması konusunda ikna yolunu denedi. Tepedelenli'ye haber göndererek İstanbul'a gidip devletin uygun bulacağı bir yerde oturmak ve verilecek maaşa razı olmak şartıyla canına dokunulmayacağı konusunda teminat verdiğini bildirdi. Mühür-lü bir belgeyi Tepedelenli Ali Paşa'ya gönderdi. Teklifi kabul eden Ali Paşa da kalelden çıkarak İstanbul'a gidinceye kadar beklemek üzere Yanya gölündeki adaya çekildi. Hurşid Paşa'nın Tepedelenli'ye aman vermesi devletin yürürlükteki usullerine uygun olmasına rağmen Hâlet Efendi tarafından tasvip görmedi. Bu sırada ailesinin Rum isyancıları tarafından esir alındığını öğrenen Hurşid Paşa, bu meseleyi halledip bir an önce Rum âsileri üzerine yürüyebilmek için Tepedelenli Ali Paşa'ya daha önce verdiği emannâmeyi yok sayarak sahte bir ölüm fermanı hazırladı (sahte ferman için bk. Cevdet, XII, 220-221) ve uygulanması için adamlarından Köse Mehmed Paşa'ya verdi. Köse Mehmed Paşa yanına asker alarak adaya gitti ve fermanı Tepedelenli'ye bildirdi. Ali Paşa aldatıldığını anlayarak silâhına davrandıysa da vurularak öldürüldü (24 Ocak 1822). Tepedelenli Ali Paşa meselesini pek uygun bir şekilde olmasa da sona erdiren Hurşid Paşa'ya hükümet merkezinden çeşitli hediyelerle birlikte geniş

yetkilerini teyit eden ferman gönderildi. Mora ordusunun hazırlanması, sevk ve idaresi görevi de ona verildi. Böylece nüfuzu daha da artan Hurşid Paşa'nın ilk işi, Mora valisi ve seraskeri Seyyid Ali Paşa'yı azlettirerek yerine kendi adamı Dramalı Mahmud Paşa'yı tayin ettirmek oldu (26 Haziran 1822). Karargâhını Yanya'dan Yenişehir'e taşıyarak Rum isyancılarına karşı askerî hazırlıklara giriştiği bir sırada İstanbul'daki hâmisî Hâlet Efendi önce Konya'ya sürüldü, arkasından da idam edildi (Kasım 1822). Hurşid Paşa'nın kapı kethüdâsı Said Efendi, Hâlet Efendi'nin başına gelenleri bildiren bir mektubu gizlice Yenişehir'e (Teselya) gönderdiyse de bu mektup Hurşid Paşa'nın eline geçmedi. Ancak bu olayı öğrenince büyük bir telâşa ve korkuya kapıldı. Bir müddet sonra da üzüntüsünden hastalandı ve 4 Rebülevvel 1238 (19 Kasım 1822) tarihinde vefat etti.

Öldüğünde altmış yetmiş yaşlarında olduğu tahmin edilen Hurşid Ahmed Paşa'nın cesur, cömert, dürüst, fakat biraz safdil olduğu belirtilir. Bu saflığından dolayı kötü niyetli yakınlarının sözlerine inandığı ve bu yüzden yanlış işler yaptığı da rivayet edilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Şânîzâde, *Târih*, I, 219-220, 271, 384-386; II, 31-33, 140-141, 172-179, 210, 234-240; III, 91-100, 139-144, 177; IV, 178-183; Hızır İlyas, *Târih-i Enderun*, İstanbul 1276, s. 90-91; Ahmed Rifat, *Verdü'l-hadâik*, İstanbul 1283, s. 8-11; Cevdet, *Târih*, VII, 253-255, 277-280; VIII, 23-26; IX, 131-133, 196; X, 84, 108-110, 143-144, 181-185; XI, 51-55, 59-60, 146-154; XII, 22-35, 55-59, 220-226; Karal, *Osmanlı Tarihi*, V, 106, 113, 126; Danişmend, *Kronoloji*, IV, 81, 101-106, 492, 549; *Mufassal Osmanlı Tarihi*, İstanbul 1962, V, 2864-2865, 2882-2883, 2886, 2937; M. Cavid Baysun, "Ali Paşa", *İA*, I, 345-347; "Hurşid Paşa, Ahmed", *TA*, XIX, 390.

CEVDET KÜÇÜK

HURŞİD BÂNÜ NÂTEVAN

(1830-1897)

Azerbaycanlı kadın şair
ve yönetici.

15 Ağustos 1830'da Karabağ'ın Şuşa şehrinde doğdu. Baba tarafından Karabağ'ın meşhur hâkimi İbrâhim Halil Han'ın, anne tarafından Gence hâkimi Cevad Han'ın torunudur. Bundan dolayı halk arasında "Han Kızı" adıyla meşhur olmuştur.

Hurşid Bânü halası Gevher Hanım'ın yanında yetişti; özel hocalardan Arapça,

Farsça öğrendi, dinî ve edebî ilimleri tahsil etti. Babası Mehdişulu Han'ın ölümünden (1845) sonra Karabağ Hanlığı'nın meşrû vârisi olarak hanlığı yönetmeye başladı. Karabağ Hanlığı'nın hükmi şahsiyeti ve veraset meseleleriyle ilgili işleriyle uğraşmak üzere gittiği Tiflis'te Rus yöneticilerin zihniyeti ve emelleri hakkında yakından bilgi edindi. Kendisini devamlı göz altında bulunduran Ruslar'ın tertibiyle, Ruslar'ın hizmetinde bir general olan Dağıstanlı Hasay Han Üsmiyev'le evlendirildi (1850). Bu meselede Tiflis'te tanıştığı Mirza Feth Ali Ahundzâde'nin de rolü olduğu söylenmektedir. Hasay Han'dan bir süre sonra ayrılarak (1860) Karabağlı bir seyyidle evlendi. Hayatının büyük bir kısmını Şuşa'da eşinin de teşvik ve desteğiyle daha çok hayır işleriyle uğraşarak geçiren Hurşid Bânû 2 Ekim 1897'de vefat etti. Şuşa'da "İmaret" adı verilen yerde defnedildi. Yoksullara ve muhtaçlara yardım edip şefkat göstermesi halk arasındaki itibarını arttırmış, bu sebeple onun kerâmet sahibi olduğuna bile inanılmıştır. 6 km. uzaklıktaki İsâ Bulağı denilen yerden Şuşa'ya içme suyu getirmek için yaptırdığı kemer ve su yoluna halk "Han Kızı Bulağı" diyerek onun adını ebedileştirmiştir.

İçinde bulunduğu siyasî ve içtimaî çevre kadar şanssız ilk evliliği, oğlunun ve ikinci kocasının beklenmedik ölümleri Hurşid Bânû'yu çok sarsmış, bunlar onu içine kapalı, hayata karşı kötümser bir tavır almaya sürüklemiştir. Şiirlerinin en belirgin özelliği keder, ümitsizlik, hasret ve yaşadığı zamandan şikâyetidir. Karabağ'ın Ruslar tarafından işgalinden sonra kadın çocuk demeden katledilen hanlık ailesinin ve perişan olan halkının acılarını, duyduğu derin kaygı ve ümitsizliği şiirlerinde ifade etmiştir.

Hurşid Bânû Nâtevan, XIX. yüzyıl Azerbaycan'ında Fuzûlî mektebinin en tanınmış temsilcisi olarak kabul edilir. Gazellerinde samimiyet, tabiiilik ve ince bir lirizm dikkati çeker. Oğlu Mir Abbas'ın 1885 yılında genç yaşta ölümünden sonra daha önce yazdığı Fuzûlî tarzı gazelleri bir tarafa bırakarak mersiyeler kaleme almıştır. Şiirleri Azerbaycan şairleri arasında büyük bir ilgiyle karşılanmış ve şiirlerine birçok nazîre yazılmıştır. Bunlar arasında Seyyid Azim Şirvânî'nin şiirleri en meşhurlarıdır. Azerbaycan'da şiir ve mûsikinin merkezi olarak bilinen Şuşa şehri onunla son parlak yıllarını yaşamıştır. 1850'den itibaren şiir yazdığı bilinen Hurşid Bânû bunları bir divanda toplayamamış, bu

yüzden şiirlerinin birçoğu kaybolmuştur. Bulunabilen şiirleri ölümünden sonra Kiril ve Arap harfleriyle birçok defa yayımlanmıştır. Devrinde Azerbaycan ve Kafkasya'nın her yerine yayılan şiirlerinin bazıları bestelenmiş ve bu besteler klasik Azerbaycan mûsikisinin en güzel örnekleri arasında yer almıştır.

Hurşid Bânû şairleri ve sanatçıları korumuş, konağını onlara açmıştır. Karabağ'da kurulmuş olan Meclis-i Üns adlı şairler cemiyetini 1872'de himayesine alarak cemiyetin başına geçmiştir. Bu mecliste bulunan otuz kadar şair, âdet olduğu üzere Azerbaycan'ın başka yerlerindeki diğer şair topluluklarıyla müşâarede bulunmuşlardır. Şehir ve bölgeler arasındaki bu yarışma Azerbaycan klasik şiirinde belirli ölçüde bir canlanmaya ve yeni şairlerin yetişmesine de imkân hazırlamıştır.

Hurşid Bânû hat, tezhip ve resimle de meşgul olmuştur. Azerbaycan El Yazmaları Enstitüsü'nde onun kendi elinden çıkmış "Gül Defteri" adıyla bilinen bir albüm bulunmaktadır. Yaptığı iğne işleri de Azerbaycan Devlet İnce-senet (Güzel Sanatlar) Müzesi'nde muhafaza edilmektedir. 1858'de Kafkasya'yı ziyaret eden Fransız yazarı Alexandre Dumas'ya (Père) hazırladığı el işlerini hediye etmiş, Dumas da kendisine bir satranç takımı vermiştir.

Ailesinde birçok şair bulunan Hurşid Bânû'nun çocukları da şiirle meşgul olmuştur. İlk evliliğinden olan kızı Hanbike ve şiirlerinde Vefâ mahlasını kullanan oğlu Mehdişulu Han da şairdi. 1960'ta Bakü'de heykeli dikilen Hurşid Bânû hakkında birçok eser kaleme alınmıştır. Bunlar arasında İlyas Efendiyev'in *Hurşid Bânû Nâtevan* (1978) adlı dramı birçok defa sahnelenmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Alexandre Dumas (Père), *Impressions de voyages. Le Caucase*, Paris 1900, II, 23, 35; Mehmed Aka Müctehidzâde, *Tezkiretü's-suarâ. Riyâzû'l-âşîkin*, İstanbul 1328, s. 273-277; Haneî Zeynallı, *Nâtevan Hurşid Bânû*, Bakü 1928; F. Seyidov, *Hurşid Bânû Nâtevan*, Bakü 1956; Ezize Ceferzâde, *Azerbaycan'ın Aşig ve Şair Kadınları*, Bakü 1974, s. 62-76; Feyzulla Gasimzâde, *XIX. Esr Azerbaycan Edebiyatı Tarihi*, Bakü 1974, s. 392-395; Cevat Heyet, *Azerbaycan Edebiyatı Tarihine Bir Bakış*, Tahrân 1358 hş./1980, I, 176-182; Beyler Memmedov, *Hurşid Banu Natevan*, Bakü 1983; a.mlf., *Hurşid Banu Natevan: Eserleri*, Bakü 1984; Abdüllatif Benderoğlu, *Azerbaycan Şiiri*, Bağdad 1987, s. 200-201; Yavuz Akpınar, *Âzerî Edebiyatı Araştırmaları*, İstanbul 1994, s. 454-455.

YAVUZ AKPINAR

HURŞİDÎLER

(bk. LUR-ı KÜÇEK).

HURÛC

(الخروج)

Kafiye düzeninde revî harfinden sonra gelen vasil "he"sini uzatan med harfi (bk. KAFİYE).

HURÛF

(الحروف)

Harflerle rakamlarda tabiat ve hadiseleri etkileme gücünün bulunduğu veya bunların gaybdan haber vermede yararlı olduğu iddiasına dayanan sözde bir ilim.

Literatürde daha çok ilm'ül-hurûf olarak geçmektedir. Gizli anlamlar içerdiği kabul edilen harflerin insana ve tabiata tesir ettiği inancına eski Mısır, Yakındoğu ve Hint uygarlıklarında, daha sonraları yahudi, hıristiyan ve İslâm kültürlerinde rastlamak mümkündür. Grek filozofları arasında da bu telakki zaman zaman kabul görmüştür. Nitekim Pisagor, âlemin ilk prensibinin aralarında bir düzen ve uyum bulunan sayılar olabileceğini ileri sürmüştür. Kaynaklarda Aristo'nun bile sayı ve harflerin esrarıyla ilgili bir eser yazdığı kaydediliyorsa da Arapça'da *Kitâbü's-Siyâse fi tedbiri'r-riyâse* denilen bu kitabın uydurma olduğu bilinmektedir (Kaya, s. 294-299). Aynı şekilde İslâm dünyasında hurûf ilmine dair literatür içinde Hermetik ve Pisagorcucu geleneği temsil eden kaynakların çoğu da apokrifdir. Meselâ bunların başlıcaları olan *Hâfiyâtü Eflâtûn*, *Elvâhu'l-cevâhir ve ez-Zahrü'l-fâ'ih ve'n-nûrû'l-lâ'ih* Eflâtun'a, *Kitâbü'l-Hurûf* Aristo'ya ve *el-Kenzü'l-a'zam* Batlamyus'a mal edilmiştir. Bunlardan başka Hermetizm'e adını veren Hermesü'l-Herâmise adlı efsanevî şahsiyetin (Grek-Mısır tanrısı Hermes Trismegistos) yazdığı söylenen *Kenzü'l-esrâr ve zehâ'irü'l-ibrâr* çok tanınmıştır. Sâmûr ve İsrâsin adlı meçhul şahıslara nisbet edilen Hint menşeli kitaplar da meşhurdur.

Harflerin esrarına dayanan Hurûflik, gerçek anlamıyla milâttan önce IV ve III. yüzyıllardan itibaren Ortadoğu'daki Hele-